

240 Verbrande Terrorist

Zondag 4 Mei 2008

Slapen 00.35, wakker 06.50, notities 08.00, uitwerking, 09.50.

Ik sta in het gangpad van een bus. Het is druk. Op het gangpad staan veel mensen. Ik sta tegen een vrouw aangedrukt, die met de rug tegen me aanstaat. De vrouw is een terrorist¹. In haar mond heeft ze een groot blok dynamiet of springstof. Ik zie haar openstaande mond met het gebit met grote tanden en daartussen het stuk springstof in de vorm van een stuk rechthoekig stuk zeep². Als ik tegen haar aandruk kan ze ontploffen. Dan is er nog een andere vrouw³. Ik voel onder haar lange mantel een gordel met allemaal blokken springstof. Dit probleem is veel ingewikkelder. Ze staat gebukt met haar rug naar me toe. Het is een opwindend, erotisch contact. In haar hand heeft ze een ontsteking. Zolang ze die ingedrukt houdt is er niets aan de hand. Maar als ze de ontsteking loslaat ontploft ze en blaast de hele bus op. Dan ben ik dood. Ik weet dat ik haar hand moet grijpen en onmiddellijk de ontsteking vastpakken⁴. Even later ben ik in een huis. Daar is een jongen. Hij is gehersenspoeld en wil dood. Maar het is hem niet gelukt om zelfmoord te plegen en nu staat hij bij het raam. Hij zoekt een mogelijkheid om te ontsnappen door zich zelf te verbranden of te ontploffen. Op zeker moment kijkt hij uit het raam. We zijn in een huis met een bovenverdieping⁵. Hij pakt een bruine krant en rolt er een soort toeter van. Hij pakt de toeter in de hand en holt naar buiten. Er ontstaat paniek. Ik ren achter hem aan. Ik kom op een soort binnenplein. Er staan lage, witte gebouwen rond het plein. Het plein is niet bestraat en bedekt met wit zand. In het midden staat een soort langwerpige ovaal badkuip van papierstroken. De stroken zijn in de grond gestoken en lijken op duigen. In de badkuip zit een jongen⁶.

¹ Er staan voortdurend berichten in de krant over zelfmoordacties. Dat houdt me al maanden bezig. De vraag met name door welk proces mensen kunnen geloven dat hun eenmalige leven voor de zaak van anderen opgeofferd moet worden.

² We hebben van Kathy ter Veen, onze achterbuurvrouw die een deel van ons huis huurt, een heerlijk stuk muskuszeep gekregen. Het is amberkleurig, geurt heerlijk en is rechthoekig van vorm. Ik gebruik het elke dag, hoewel ik niets met geurtjes opeeb.

³ Ik was gisteren op de crematie van Hub Bemelmans. Hub en ik streden enkele jaren tegen de uitbreiding van de luchthaven. Met succes. We konden het goed met elkaar vinden. Na afloop groette ik zijn vrouw Marly, waar ik heel erg op gesteld ben maar we zien elkaar zelden. Net voor Huub overleed had ik haar gebeld, maar dat moment trof ongelukkig. Ze was erg blij dat ik er was. Ik nam haar in mijn armen en sprak troostwoorden waar ze heel ontvankelijk voor was. De tranen stonden in onze ogen. Het was een intiem moment.

Hub Bemelmans
22-2-1945 28-4-2008

⁴ Onlangs was een uitzending over terroristen op het nieuws. Men liet een mantel zien die van binnen vol zat met er aan vast genaaide semtex blokken.

⁵ De rouwdienst van Huub vond zaterdag plaats in een bovenverdieping van het Fortuna stadion in Sittard.

⁶ Huub Bemelmans werd 63 jaar. Zijn kist, vervaardigd van een rietsoort, stond tijdens de rouwdienst vlak voor ons. We zaten tamelijk vooraan. Ik dacht geruime tijd na over de veel te jonge Huub, de rieten kist waar hij in lag. Het was een indrukwekkende dienst.

Hij is maar gedeeltelijk zichtbaar want hij is voor meer dan de helft begraven in het zand. Alleen zijn hoofd, borstkas en bovenarmen steken uit boven het zand⁷. De jongen met de toeter rent er op af. Hij wil de andere jongen in brand steken. Die wil het zelf ook. Ik hol er achter aan om het te voorkomen. Maar hij gooit zijn brandende toeter⁸ in de badkuip. Gelukkig zijn de papierstroken van de badkuip niet voldoende om de jongen te verbranden. Maar het zand is doordrenkt met benzine. De toeter ontsteekt de papieren badkuip, de benzine en de jongen. Met een flits staat alles in lichterlaaie. Er slaan witte vlammen uit de kuip. De jongen verbrand geheel. Ik kan er niets aan doen. Alles wordt wit.

⁷ We hebben een strandfoto van Niels, onze zoon, in de kamer hangen, Daarop speelt hij met Daan. Niels zit ingegraven in het zand en steekt er maar half uit. Ik zie de foto elke dag, maar onbewust.

⁸ Ik wilde gisteren de kachel aanmaken. De kachel wilde niet trekken en er ontstond een grote rookontwikkeling. Ik probeerde het vuur aan de gang te krijgen door kranten aan te steken en boven in de kachel voor de schoorsteen te houden. Uiteindelijk lukte het maar de hele kamer stond vol rook.